

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 37/06-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. februára 2006 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. J. K., bytom T., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prejednanie veci súdom a na prerokovanie veci nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na prejednanie veci súdom zriadeným zákonom zakotveným v čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 139/2005 z 25. októbra 2005, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. J. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. januára 2006 doručená sťažnosť MUDr. J. K., bytom T. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prejednanie veci súdom a na prerokovanie veci nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na prejednanie veci súdom zriadeným zákonom zakotveným v čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 139/2005 z 25. októbra 2005. V sťažnosti požiadal sťažovateľ o spojenie sťažnosti s vecou vedenou na ústavnom súde pod sp. zn. Rvp 1222/04.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namieta porušenie označených základných práv uznesením najvyššieho súdu z toho dôvodu, že najvyšší súd odmietol uznesením sp. zn. 3 Cdo 139/2005 z 25. októbra 2005 dovolanie sťažovateľa a nepriznal právo na náhradu trov dovolacieho konania, ktorým malo dôjsť k porušeniu sťažovateľom označených základných práv. V dovolaní, ktoré je predmetom sťažnosti, sťažovateľ namietal, že rozhodovanie odvolacieho súdu – Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Co 135/03-273 z 5. mája 2004, ktorým rozhodol o odvolaní proti uzneseniu Okresného súdu Vranov nad Topľou (ďalej len „okresný súd“) č. k. 6 C 644/97-237 z 19. decembra 2002 tak, že prvostupňové uznesenie okresného súdu potvrdil, sa dopustil porušenia ním označených základných práv (prvostupňový súd rozhodol o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov a zamietol návrh na ustanovenie právneho zástupcu).

Od ústavného súdu sťažovateľ požaduje takto rozhodnúť:

„Právo sťažovateľa

- na prejednanie veci súdom a jeho právo na prejednanie veci neustranným súdom zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR a v článku 6 ods. 1 vety prvej Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č. 3, 5 a 8,

- právo nebyť odňatý zákonnému sudcovi zakotvené v článku 48 ods. 1 Ústavy SR,

- právo na prejednanie veci súdom zriadeným zákonom zakotvené v článku 6 ods. 1 vety prvej Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č. 3, 5 a 8 bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 139/2005 zo dňa 25. 10. 2005 porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 139/2005 zo dňa 25. 10. 2005 a vracia mu vec na nové konanie a rozhodnutie.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky pokračovať v porušovaní namietaných právach sťažovateľa.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi finančné zadostučinenie vo výške 20.000,- Sk.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

V súvislosti s odmietnutím sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti ústavný súd uvádza, že o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu tohto základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných

dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh možno preto považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Najvyšší súd v dovolacom konaní skonštatoval, že nie sú dané dôvody o prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. g) Občianskeho súdneho poriadku.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti posudzoval, či odmietnutím dovolania napadnutým uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 139/2005 z 25. októbra 2005 mohol najvyšší súd porušiť označené práva sťažovateľa.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv spojených s rozhodovaním okresného súdu a odmietnutie dovolania pre nezistenie dôvodov pre jeho prípustnosť spája s porušením týchto práv.

Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľom namietané porušenie práva najvyšším súdom nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a právo na prejednanie veci súdom zriadeným zákonom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je v príčinnej súvislosti s napadnutým uznesením, a preto táto časť sťažnosti je zjavne neopodstatnená.

Čo sa týka porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru, toto sťažovateľ spája s rozhodovaním okresného súdu a krajského súdu, namieta však porušenie týchto práv najvyšším súdom. Ústavný súd preto posudzoval len postup najvyššieho súdu z hľadiska limitov na dodržanie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý viedol k odmietnutiu dovolania sťažovateľa. Dospel k názoru, že rozhodnutie najvyššieho súdu nebolo ani svojvoľné, ani arbitrárne, pretože dovolací súd sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal s otázkami, ktoré uplatnil sťažovateľ vo svojom dovolaní, výsledkom ktorých bolo rozhodnutie o odmietnutí dovolania. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd dostatočne preskúmal všetky námietky sťažovateľa, a preto absentuje príčinná súvislosť

medzi čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, a aj túto časť sťažnosti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. februára 2006